Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
G. PITRUZZELLA
представено на 11 ноември 2021 година [1]

Дело C-79/20 P

Yieh United Steel Corp.
срещу

Европейска комисия

„Обжалване — Дъмпинг — Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/1429 — Член 2, параграф 2 от Регламент № 1225/2009 [понастоящем член 2, параграф 2 от Регламент 2016/1036] — Определяне на нормалната стойност — Продажби на сходния продукт, предназначен за вътрешния пазар на държавата износител — Изключване на продажбите на вътрешния пазар, предназначени за износ, при определянето на нормалната стойност“

1. В областта на антидъмпинговото законодателство какъв е обхватът на изискването, според което при изчисляването на нормалната стойност и след това при установяването на дъмпинга обикновено следва да се използват продажбите на сходен продукт, „предназначен за вътрешния пазар“ в страната на износа? Предполага ли това изискване доказването на субективен елемент по отношение на производителя — продавач на въпросния продукт?

2. Това е по същество правният въпрос, анализиран в настоящото заключение, което се отнася до жалба, с която Yieh United Steel Corp. (наричано по-нататък „Yieh United“) иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 3 декември 2019 г., Yieh United/Комисия (T-607/15, EU:T:2019:831, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което е отхвърлил подадената от дружеството жалба за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/1429 на Комисията от 26 август 2015 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на студеновалцувани плоски продукти от неръждаеми стомани с произход от Китайската народна република и Тайван (наричан по-нататък „спорният регламент“) [2].

[1] Език на оригиналния текст: италиански

[2] ОВ L 224, 2015 г., стр. 10.

I. Правна уредба

3. Към момента на настъпване на фактите в основата на спора разпоредбите, уреждащи приемането на антидъмпингови мерки от Европейския съюз, се съдържат в Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (наричан по-нататък „основният регламент“) [3].

4. Член 1 от основния регламент гласи следното в параграфи 1 и 2:

„1. Антидъмпингово мито може да се прилага за всеки дъмпингов продукт, чието допускане за свободно обращение в [Съюза] причинява вреда.

2. Един продукт трябва да се счита за дъмпингов, ако експортната му цена за [Съюза] е по-ниска от сравнимата с нея цена за сходен продукт при обичайни търговски условия в страната на износа“.

5. Съгласно член 2, параграфи 1 и 2 от основния регламент:

„1. Нормалната стойност се основава обикновено на реално платената или подлежаща на плащане цена от независими купувачи в страната на износа при обичайни търговски условия. […]

2. Продажбите на сходен продукт, предназначен за вътрешния пазар, обикновено се използват за определяне на нормалната стойност, ако тези продажби съставляват 5 или повече % от обема на продажбите на разглеждания продукт в [Съюза]. Въпреки това, по-нисък обем на продажбите може да се използва, ако, например, практикуваните цени се считат за представителни за съответния пазар“.

II. Обстоятелствата по спора и спорният регламент

6. Yieh United е дружество, установено в Тайван, осъществяващо дейност по-специално в производство и дистрибуция на студеновалцувани плоски продукти от неръждаеми стомани.

7. Вследствие на жалба, подадена от Eurofer, Association européenne de l’acier, ASBL (наричано по-нататък „Eurofer“), на 26 юни 2014 г. Комисията започва антидъмпингова процедура по отношение на вноса на студеновалцувани плоски продукти от неръждаеми стомани с произход от Китайската народна република и Тайван [4]. Разследването, свързано с дъмпинга и вредата, покрива периода между 1 януари и 31 декември 2013 г.

[3] ОВ L 343, 2009 г., стр. 51 и поправка в ОВ L 7, 2010 г., стр. 22. Посоченият регламент е отменен с Регламент (ЕС) 2016/1036 на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2016 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейския съюз (ОВ L 176, 2016 г., стр. 21).

[4] Вж. известие за започване на процедурата, публикувано в ОВ C 196, 2014 г., стр. 9.

8. На 24 март 2015 г. с Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/501[5] (наричан по-нататък „временният регламент“) Комисията налага временно антидъмпингово мито от 10,9 % върху съответния продукт по отношение на Yieh United.

9. На 26 август 2015 г. Комисията приема спорния регламент.

10. Що се отнася конкретно до метода за изчисляване на нормалната стойност за вноса на разглеждания продукт с произход от Тайван, от спорния регламент следва, че първоначално използваният във временния регламент метод не отчита продажбите на вътрешния пазар на дистрибутори и търговци[6].

11. Във връзка с аргументите, представени от някои от разглежданите в антидъмпинговото разследване производители износители, Комисията — макар да счита, че непознаването на крайното местоназначение не е решаващ фактор — все пак отново анализира положението въз основа на доказателствата на разположение при разследването[7]. След като анализира коментарите и още други данни, получени след оповестяването на временните констатации[8], Комисията преразгледа продажбите, които трябва да се изключат от определянето на нормалната стойност, с цел да отрази възможно най-точно конкретното положение на разследваните производители износители. В резултат от този анализ, когато това беше обосновано, някои от продажбите, които на етапа на временните мерки бяха изключени за целите на изчисляването на нормалната стойност, бяха използвани при изчисляването ѝ[9].

12. От съображение 59 от спорния регламент следва, че „[в]место да изключва продажбите за дистрибутори като цяло въз основа на презумпцията, че продуктите при всички продажби за дистрибутори са били предназначени за износ, Комисията изключи само тези продажби за дистрибутори, за които [имаше] достатъчно обективни доказателства, че продуктите реално [са били] изнесени. Комисията разгледа въпросните отчетени продажби и ги класифицира като продажби за вътрешния пазар или за износ въз основа на конкретния случай и на данните за всеки от засегнатите производители износители. Съществуването на ориентирани към износ намаления например беше използвано като доказателство от значение. Обратно, субективните елементи, като напр. намерения, наличие или липса на информация, нямаха никаква роля по отношение на обективната оценка, направена от Комисията“.

III. Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

13. На 27 октомври 2015 г. Yieh United подава жалба за отмяната на спорния регламент пред Общия съд.

[5] Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/501 на Комисията от 24 март 2015 година за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса на студеновалцувани плоски продукти от неръждаеми стомани с произход от Китайската народна република и Тайван (ОВ L 79, 2015 г., стр. 23).

[6] Вж. съображение 50 от спорния регламент с изрично позоваване на съображения 63—66 от временния регламент.

[7] Вж. съображение 56 от спорния регламент.

[8] Вж. съображение 57 от спорния регламент.

[9] Вж. съображение 56 от спорния регламент.

14. Yieh United посочва в жалбата си две основания, а именно нарушение на член 2, параграфи 3 и 5 от основния регламент и нарушение на член 2, параграфи 1 и 2 от същия регламент [10].

15. По-специално в рамките на второто си основание за обжалване Yieh United изтъква по същество, че Комисията е нарушила член 2, параграфи 1 и 2 от основния регламент, като е приела, без да се обоснове адекватно, че някои продажби на съответния продукт на независим купувач, осъществени при обичайни търговски условия, в страната на износа трябва да бъдат изключени при определянето на нормалната стойност с единствения мотив, че разглежданите продукти са били впоследствие изнесени. С оглед по-специално на текста на член 2, параграф 2 от основния регламент, съгласно който продажбите на съответния продукт, „предназначен за вътрешния пазар“, обикновено се използват за определяне на нормалната стойност, Комисията е могла да изключи валидно посочените продажби при изчисляването на нормалната стойност едва след като докаже, че към момента на продажбата продавачът е знаел за износа на съответните продукти или е очаквал, че купувачът ще ги изнася.

16. В обжалваното съдебно решение, след като отхвърля първото основание за обжалване [11], в точки 114—145 Общият съд отхвърля и второто основание.

17. Най-напред Общият съд отбелязва, че от езикова гледна точка текстове на различни езици на разпоредбата на член 2, параграф 2 от основния регламент се отнасят до „местоназначението“ на съответния продукт, без да се позовават на намерението на производителя по отношение на това местоназначение към момента на продажбата [12]. Във връзка с това в обжалваното съдебно решение [13] Общият съд приема, че противно на изтъкнатото от Yieh United, не може да се направи окончателен извод нито от случай, решен от специалната група на Световната търговска организация (СТО) [14], нито от предходен регламент на Комисията от 1997 г. за налагане на временно мито върху някои продукти [15].

18. По-нататък Общият съд приема, че тълкуването на израза „предназначен за вътрешния пазар“, съгласно което не е необходимо да се изследва конкретното намерение или знание на продавача относно крайното местоназначение на съответния продукт, се потвърждава от анализа на контекста на разглежданата разпоредба. Всъщност нито понятието „дъмпинг“, нито понятията „вреда“ и „заобикаляне“ по смисъла на основния регламент предполагат като условие за прилагане установяването на конкретно намерение от страна на заинтересованото лице, но изискват изпълнението на обективни условия, независимо от намерението или конкретното знание на това лице [16].

[10] Понастоящем съответно член 2, параграфи 3 и 5 от Регламент 2016/1036 и член 2, параграфи 1 и 2 от Регламент 2016/1036.

[11] Вж. точки 29—113 от обжалваното решение.

[12] Вж. точки 128 и 129 от обжалваното съдебно решение.

[13] Вж. точки 130 и 131.

[14] Доклад от 16 ноември 2007 г. по спора „Европейски общности — Антидъмпингови мерки, насочени към отглеждането на сьомга с произход от Норвегия“ (WT/DS 337/R), по-специално бележка под линия 339.

[15] Регламент (ЕО) № 1023/97 на Комисията от 6 юни 1997 година за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса на обикновени горски палети с произход от Полша и за приемане на предложените ангажименти от някои износители във връзка с този внос (ОВ L 150, 1997 г., стр. 4).

[16] Вж. точка 132 от обжалваното съдебно решение.

19. Общият съд приема също, че това тълкуване съответства на целта на антидъмпинговото разследване, която за институциите на Съюза се състои в това да издирят обективни доказателства чрез предоставените им от основния регламент средства и въз основа на доброволно сътрудничество от страна на икономическите оператори. Според Общия съд това тълкуване е в съответствие и с принципите на предвидимост и на правна сигурност [17].

20. Що се отнася до настоящия случай, Общият съд най-напред отбелязва, че в спорния регламент Комисията е заменила възприетия във временния регламент първоначален подход с подход, основан на наличието на обективни доказателства за износа на съответния продукт от съответния дистрибутор [18]. Конкретно, Общият съд отбелязва по-нататък, първо, че определен брой продажби, декларирани от Yieh United като продажби на вътрешния пазар, са били предмет на ориентирано към износа намаление съгласно система, предназначена да насърчи дистрибутори, които са изнасяли металургичната си продукция; второ, че е доказано, че Yieh United действително е прилагало такова ориентирано към износ по-специално намаление към значителна част от продажбите на независимия си купувач, чието включване в изчислението на нормалната стойност то оспорва; и трето, че е било възможно да се съберат други обективни доказателства, че този купувач действително е изнесъл по-голямата част от продуктите, предмет на посочените продажби, декларирани като вътрешни [19].

21. Въз основа на тези съображения Общият съд заключава, че Комисията е действала законосъобразно и не е допуснала явна грешка в преценката, като е изключила разглежданите продажби при определянето на нормалната стойност в приложение на член 2, параграфи 1 и 2 от основния регламент [20].

IV. Искания на страните

22. С жалбата си Yieh United иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение, да уважи първоинстанционната жалба и следователно да отмени спорния регламент в частта, която се отнася до него, и да осъди Комисията и Eurofer да заплатят съдебните разноски, направени в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

23. Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди Yieh United да заплати съдебните разноски.

24. Eurofer иска от Съда да отхвърли жалбата, при условията на евентуалност да отхвърли жалбата, подадена в първоинстанционното производство, при условията на евентуалност спрямо предходното, да върне делото за ново разглеждане от Общия съд и да осъди Yieh United да заплати съдебните разноски, включително разноските в първоинстанционното производство.

[17] Вж. точки 133—135 от обжалваното съдебно решение

[18] Вж. точки 137 и 138 от обжалваното съдебно решение.

[19] Вж. точки 138—142 от обжалваното съдебно решение.

[20] Вж. точка 144 от обжалваното съдебно решение.

V. Анализ на жалбата

А. По подадената от Yieh United жалба

25. В подкрепа на жалбата си Yieh United изтъква три основания. С първото и второто си основание за обжалване то твърди, че в обжалваното съдебно решение Общият съд е нарушил съответно член 2, параграф 3 и член 2, параграф 5 от основния регламент. С третото основание за обжалване Yieh United обаче твърди, че Общият съд е нарушил член 2, параграф 2 от основния регламент.

26. В съответствие с искането на Съда ще съсредоточа анализа си върху третото основание за обжалване.

Б. По третото основание за обжалване

1. Доводи на страните

27. С третото правно основание на жалбата, с което се оспорват точки 129—135 от обжалваното съдебно решение, Yieh United твърди, че Общият съд е нарушил член 2, параграф 2 от основния регламент. Общият съд неправилно е постановил, че тази разпоредба, и по-специално изразът „предназначен за вътрешния пазар“, не задължава Комисията да докаже конкретно намерение или знание на производителя продавач относно крайното местоназначение на съответните продукти. Според тълкуването на Общия съд посочената разпоредба позволява на Комисията при изчисляването на нормалната стойност законосъобразно да изключи вътрешните продажби на независим купувач само поради факта, че съответните продукти са били впоследствие изнесени, без да е необходимо да проверява дали производителят продавач е имал намерението или най-малкото е знаел, че тези продукти, продавани на националния купувач, в крайна сметка ще бъдат изнесени.

28. Становището на Общия съд, потвърждаващо становището на Комисията, обаче води до това, че производител винаги и неизменно следва да отговаря за търговските политики на своите независими купувачи, макар да няма никакъв контрол над тях и да не знае за действителното крайно местоназначение на продукта. Това тълкуване позволявало на Комисията да наложи на производител антидъмпингови мита независимо от неговата ценова политика, което противоречало на общата цел на антидъмпинговия регламент.

29. Yieh United оспорва трите основания, на които се опира Общият съд в обжалваното съдебно решение, за да потвърди възприетото от Комисията тълкуване на член 2, параграф 2 от основния регламент.

30. На първо място, Yieh United оспорва възможността анализът на текстовете на различните езици на основния регламент, направен в точки 129 и 130 от обжалваното съдебно решение, валидно да доведе до извода на Общия съд, че следва да се вземе предвид доказателството за крайното местоназначение на продукта, а не знанието или намерението на производителя към момента на продажбата относно това крайно местоназначение. Всъщност нищо в израза „предназначен за“ не било пречка за преценката на възприятието на производителя продавач относно местоназначението на съответния

продукт към момента на продажбата. Освен това текстовете на споменатите от Общия съд в точка 129 от обжалваното съдебно решение езици не съдържали израза „крайно местоназначение“, а по-скоро предполагали точна преценка от страна на производителя продавач относно местоназначението на продуктите в резултат на продажбата им.

31. На второ място, Yieh United оспорва контекстуалното и телеологичното тълкуване на основния регламент, извършено от Общия съд в точки 132 и 135 от обжалваното съдебно решение. Според него, от една страна, фактът, че дъмпингът, вредата и заобикалянето могат да бъдат установени независимо от намерението на производителя или на износителя, не обосновавал невземането предвид на извършените от Yieh United продажби на вътрешния пазар. В контекста на антидъмпинговите мерки трябвало да има субективен елемент, тъй като ставало въпрос за санкциониране на „нелоялно“ поведение на съответните производители/износители. От друга страна, предложеното от Yieh United алтернативно тълкуване на член 2, параграф 2 от основния регламент не било пречка Комисията да намери обективни доказателства за условията за налагане на антидъмпингово мито. Освен това други инструменти за търговска защита, предвидени по-специално в други разпоредби от основния регламент, в споразуменията на СТО или в антисубсидийните правила, задължавали органа, извършващ разследването, да провери субективното знание и намерението на производителите/износителите. Следователно не била защитима тезата, както твърди Общият съд, че подобно доказване е „несигурно“ или невъзможно.

32. Трето, съображенията на Общия съд в точка 134 от обжалваното съдебно решение се въртели в „порочен кръг“. Всъщност, ако производител износител управлява адекватно цените си и прилага сходни цени за вътрешните си продажби и за тези, предназначени за износ, тогава не би бил налице дъмпинг.

33. Комисията и Eurofer оспорват доводите на Yieh United и поддържат, че третото основание за обжалване трябва да се отхвърли.

2. Преценка

а) Предварителни бележки

34. С третото основание на жалбата си Yieh United твърди, че Общият съд е нарушил член 2, параграф 2 от основния регламент. Дружеството оспорва по-специално тълкуването на израза „предназначен за вътрешния пазар“, направено от Общия съд в точки 129—135 от обжалваното съдебно решение.

35. В това отношение най-напред следва да се припомни, че в рамките на член 2 от основния регламент, предвиждащ разпоредбите относно определянето на дъмпинга, параграфи 1—7 предвиждат разпоредби, позволяващи да се установи нормалната стойност, която след това ще бъде обективно сравнена с експортната цена, за да се установи дъмпинг [21].

[21] Вж. член 2, параграф 10 от основния регламент.

36. Съгласно член 2, параграф 1 от основния регламент нормалната стойност се основава обикновено на реално платената или подлежаща на плащане цена от независими купувачи в страната на износа при обичайни търговски условия. Съгласно параграф 2 от същия член „продажбите на сходен продукт, предназначен за вътрешния пазар, обикновено се използват за определяне на нормалната стойност […]“.

37. По аргумент за противното от последната разпоредба следва, че при определянето на нормалната стойност обикновено не се вземат предвид обаче продажбите на сходен продукт от производителите в страната на износа, които се извършват на вътрешния пазар, когато продуктите, предмет на тези продажби, не са предназначени за този пазар, а имат друго местоназначение, а именно износ.

38. В жалбата си Yieh United поддържа по същество, че изразът „предназначен за вътрешния пазар“, предвиден в член 2, параграф 2 от основния регламент, предполага субективен елемент, а именно намерението или знанието на производителя относно крайното местоназначение на съответния продукт. Съгласно защитавания от Yieh United подход, за да може при определянето на нормалната стойност да се изключат продажбите на сходен продукт, извършени на вътрешния пазар, Комисията била длъжна да докаже намерението или поне конкретното знание на производителя продавач към момента на сключване на тези продажби относно обстоятелството, че тези продукти ще бъдат изнесени впоследствие.

39. Ето защо, за да се отговори на третото основание на жалбата на Yieh United, следва да се провери тълкуването на израза „предназначен за вътрешния пазар“, съдържащ се в член 2, параграф 2 от основния регламент, което е възприето от Общия съд с оглед на изтъкнатите от това дружество доводи.

б) По член 2.1 от антидъмпинговото споразумение

40. В самото начало обаче следва да се отбележи — както впрочем сам Общият съд отбелязва [22] — че изразът „предназначен за вътрешния пазар“, съдържащ се в член 2, параграф 2 от основния регламент, съответства на изразите, използвани в член 2.1 от антидъмпинговото споразумение [23] на СТО на трите му официални езика, а именно „destined for consumption“ на английски, „destiné à la consommation“ на френски и „destinado al consumo“ на испански език.

41. В този контекст от съдебната практика следва, че разпоредбите на основния регламент трябва да се тълкуват, доколкото е възможно, в светлината на съответните разпоредби на антидъмпинговото споразумение [24], като се държи сметка и за тълкуването на различните разпоредби на това споразумение, извършено от Органа за уреждане на спорове на СТО [25].

[22] Вж. точка 130 от обжалваното съдебно решение и цитираната съдебна практика.

[23] Споразумение за прилагане на член VI от Общото споразумение за митата и търговията от 1994 г. (ОВ L 336, 1994 г., стр. 103; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 112).

[24] Решение от 9 януари 2003 г., Petrotub и Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, т. 57).

[25] Вж. по аналогия решение от 6 октомври 2020 г., Комисия/Унгария (Висше образование) (C-66/18, EU:C:2020:792, т. 92), както и във връзка с член 3, параграфи 1, 2 и 3 от Регламент (ЕС) 2016/1036 скорошното ми заключение по дело Комисия/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2021:533, т. 24).

42. В това отношение впрочем единственият случай, в който инстанциите на СТО са дали указания за обхвата на понятието „destined for consumption“, съдържащо се в член 2.1. от антидъмпинговото споразумение, изглежда, е този, посочен в точка 131 от обжалваното съдебно решение и в точка 17 по-горе[26], в който специалната група на СТО отбелязва в бележка под линия, че „когато производител продава продукт на независим износител (или на търговец), знаейки, че този продукт ще бъде изнесен, тази продажба не може […] да бъде квалифицирана като продажба, предназначена за вътрешния пазар“.

43. Според мен от тази бележка следва, че знанието на производителя продавач относно местоназначението за износ на продуктите, предмет на продажбите, не е ирелевантно за преценката дали тези продукти могат да се считат за „destined for consumption“ по смисъла на член 2.1 от антидъмпинговото споразумение и следователно дали свързаните с тях продажби могат да бъдат взети предвид при определянето на нормалната стойност. Всъщност от тази забележка следва, че действителното знание на производителя продавач относно това местоназначение изключва квалификацията на разглежданите стоки като „destined for consumption“ и следователно изключва свързаните с тях продажби при изчисляването на нормалната стойност.

44. С оглед на посоченото по-горе все пак съм съгласен с анализа, направен от Общия съд в посочената точка 131 от обжалваното съдебно решение, според който от тази единствена бележка не може да се направи извод в обратен смисъл, че липсата на доказателства за действително знание на производителя продавач относно местоназначението за износ на разглежданите продукти би довела задължително до това тези продукти да се считат за предназначени за вътрешно потребление. С други думи, фактът, че знанието на производителя продавач относно местоназначението на продуктите за износ може да обоснове изключването на съответните продажби при изчисляването на нормалната стойност, не означава непременно, че ако органът, извършващ разследването, не докаже това действително знание, тези продажби трябва непременно да бъдат включени в посоченото изчисление.

45. Всъщност действителното знание на производителя продавач към момента на продажбата за това, че продуктите, предмет на тази продажба, ще бъдат впоследствие изнесени, позволява да се презумира, че цената и условията за продажба (с цел износ) не са типичните за вътрешния пазар, което обосновава изключването на такава продажба при изчисляването на нормалната стойност, което трябва да отразява възможно най-точно продажната цена в страната на износа. Обратното обаче не е непременно вярно. Както ще видим по-нататък, всъщност напълно възможно е изключването на продажбите при изчисляването на нормалната стойност да може да бъде обосновано с обективни фактори, свързани с тези продажби, които не зависят от доказването на волята или действителното знание на производителя продавач за това, че продуктите ще бъдат впоследствие изнесени.

46. Следователно именно в този контекст следва да се извърши горепосочената проверка на извършеното от Общия съд тълкуване на разпоредбата от правото на Съюза, съдържаща се в член 2, параграф 2 от основния регламент, и по-специално на съдържащия се в него израз „предназначен за вътрешния пазар“.

[26] Става въпрос за бележка под линия 339 от посоченото в бележка под линия 14 дело.

в) По тълкуването на израза „предназначен за вътрешния пазар“ съгласно член 2, параграф 2 от основния регламент

47. В този смисъл, както отбелязва Общият съд, що се отнася до тълкуването на разпоредбите на правото на Съюза, от постоянната съдебна практика следва, че е важно да се вземе предвид не само техният текст, но и контекстът им и целите на правната уредба, от която те са част [27].

48. В това отношение, що се отнася, на първо място, до буквалното тълкуване на въпросната разпоредба, отбелязвам, както впрочем отбелязва и Общият съд [28], че в текста на член 2, параграф 2 от основния регламент на английски език се използва — впрочем различно спрямо текста на член 2.1 от антидъмпинговото споразумение на английски език — изразът „intended for domestic consumption“, който би могъл да се тълкува в смисъл, че намерението на продавача по отношение на местоназначението на продукта, предмет на продажбата, трябва да бъде релевантен критерий. Както обаче текстовете на въпросната разпоредба на другите езици, посочени от Общия съд, така и горепосоченият текст на трите официални редакции на член 2.1 от антидъмпинговото споразумение не се позовават изрично на това намерение, а по-скоро се позовават на „местоназначението“.

49. От постоянната съдебна практика следва, че определянето на значението и на обхвата на термините, за които, както в настоящия случай, правото на Съюза не дава никакво определение, следва да се осъществява в съответствие с обичайното им значение в общоупотребимия език, като се държи сметка за контекста, в който те се използват, и за целите, преследвани от разглежданата правна уредба [29].

50. Терминът „destinare“ [предназначавам] произлиза от латинския термин „destinare“ и означава собствено „установявам твърдо, неотменимо, като проява на висша воля“ [30]. Това посочване на висшата и неотменима воля е ясно отразено в термина „destino“ [съдба, участ], съответстващ на термините „destiny“ на английски език, „destin“ на френски език, „destino“ на испански и португалски език. Образно казано, терминът „destinare“ придобива в говоримия език значението — без позоваване на висшата воля — на „отреден за“, „запазен за“ или „насочен към“ определена цел [31].

51. Разбиран в този смисъл, изразът „предназначен за вътрешния пазар“ означава, че за да могат продажбите в страната на износа да бъдат включени при изчисляването на нормалната стойност, продуктите, предмет на тези продажби, трябва да бъдат „отредени“, „запазени“, „насочени“ за вътрешно потребление.

52. От това следва, че в съответствие с посоченото в точки 42 и 43 по-горе волята и знанието на износителя относно действителното крайно местоназначение на продукта не са ирелевантни фактори при анализа дали сходният продукт, предмет на някои продажби, е „предназначен за вътрешния пазар“. Всъщност крайното местоназначение на продукта,

[27] Вж., inter alia, решение от 29 юли 2019 г., Vethanayagam и др. (C-680/17, EU:C:2019:627, т. 42), както и точка 127 от обжалваното съдебно решение и цитираната съдебна практика.

[28] Вж. по-специално точки 128—130 от обжалваното съдебно решение, оспорвани от Yieh United.

[29] Вж., inter alia, решение от 26 май 2016 г., Envirotec Denmark (C-550/14, EU:C:2016:354, т. 27 и цитираната съдебна практика).

[30] Вж. Treccani.it.

[31] Пак там. По същия начин на френски език глаголът „destiner“ е определен като „fixer la destination de quelque chose, le réserver à cet usage, à cet emploi; affecter“ (Larousse.fr) и на английски език глаголът „to destine“ е определен като „[with object] intend or choose for a particular purpose or end“ (Oxford Dictionary of English, 3. ed. (преработено), Oxford University Press, 2015).

предмет на продажбите, което може да повлияе върху цената и условията за продажба, може да бъде определено от производителя продавач или във всеки случай да му бъде известно и следователно да обуслови тази цена или тези условия.

53. Противно обаче на поддържаното от Yieh United в жалбата му, доказването на волята или действителното знание на производителя продавач относно конкретното местоназначение на продуктите, предмет на продажбите, не е необходим критерий, за да се изключат продажбите при изчисляването на нормалната стойност. Всъщност е напълно възможно, независимо от доказването на такава воля или действително знание, изводът за това, че посочените продукти са предназначени, т.е. „отредени“ или „насочени“ за износ, да може да се направи обективно въз основа на някои фактори, свързани с продажбите или с купувача, който купува тези продукти. С оглед на това например доказателството, че продажбите са били осъществени на определена цена или при конкретни условия и клаузи, насочени към насърчаване на износа, или доказателството, че продажбите са били осъществени на клиент, който основно се занимава с износ на продуктите, предмет на продажбите, според мен може да е достатъчно, за да може да се приеме, че тези продажби се отнасят до продукти, „предназначени“ за износ, и че следователно те трябва да бъдат изключени при изчисляването на нормалната стойност [32]. Доказването на тези обстоятелства е достатъчно независимо от доказването на воля или на знание на производителя продавач относно местоназначението на стоките.

54. Въз основа на такива доказателства Комисията може следователно да презумира, че продажбите са се отнасяли до продукти с местоназначение, различно от вътрешния пазар, и следователно може да ги изключи при изчисляването на нормалната стойност, без да е необходимо тя да доказва действителното знание на производителя продавач относно местоназначението на тези продукти. Необходимо е обаче да се докаже наличието на обективен критерий за привързване между продажбите и предназначението на съответните продукти, различен от потреблението на вътрешния пазар, който може да обоснове изключването на такива продажби при изчисляването на нормалната стойност.

55. Горното тълкуване на израза „предназначен за вътрешния пазар“, съдържащ се в член 2, параграф 2 от основния регламент, според което, макар намерението или конкретното знание на производителя продавач относно местоназначението на продуктите, предмет на продажбите, да е ирелевантно, все пак не е необходимо, ако се установи наличието на един или повече обективни елементи на връзка между продажбата и последващия износ, Комисията да докаже наличието на субективен елемент по отношение на производителя продавач, за да изключи продажбите при изчисляването на нормалната стойност, според мен се потвърждава от контекстуалния анализ и целите на тази разпоредба.

56. От контекстуална гледна точка, както бе посочено в точка 35 по-горе, тази разпоредба се вписва в рамките на член 2, параграфи 1—7 от основния регламент, които предвиждат разпоредби, позволяващи да се установи нормалната стойност, която трябва да бъде обективно сравнена с експортната цена, за да се установи дъмпинг. От нито една от тези разпоредби не следва, че за изчисляването на нормалната стойност с цел установяване на дъмпинг е необходимо доказването на субективния елемент, на което се позовава Yieh United. Освен това, както отбелязва Общият съд в точка 132 от обжалваното съдебно

[32] Както е обсъдено по-подробно в точка 61 и в бележка под линия 38 по-долу, аналогичен макар и не идентичен подход е възприет в американската съдебна практика относно вътрешната разпоредба на антидъмпинговото законодателство, отнасяща се до определянето на нормалната стойност. Вж. по-специално United States Court of International Trade от 3 февруари 1997 г., INA Walzlager Schaeffler KG v. United States (957 F. Supp. 251 (Ct. Int'l Trade 1997) стр. 265).

решение, без това да е оспорено от Yieh United в жалбата му, текстът на член 2, параграф 8 от основния регламент относно определянето на експортната цена също не съдържа позоваване на критерия „знание“ от страна на заинтересованото лице.

57. От телеологична гледна точка следва да се отбележи, че позоваването на местоназначението на сходни продукти за потребление на вътрешния пазар, съдържащо се в член 2, параграф 2 от основния регламент, е присъщо за определянето на нормалната стойност и има за цел да гарантира, че нормалната стойност отговаря във възможно най-голяма степен на нормалната цена на сходен продукт на вътрешния пазар на износителя [33]. Това съответствие е необходимо, за да се гарантира обективно сравнение с експортната цена на съответния продукт, с цел установяването на дъмпинг. От това следва, че продажби, отнасящи се до продукти, които не са предназначени за вътрешния пазар, не представляват подходяща основа за изчисляване на нормалната стойност и съответно следва да бъдат изключени при изчисляването на тази стойност [34].

58. От тази цел на разглежданата разпоредба се извежда необходимостта да се докаже наличието на връзка между вътрешната продажба и друго местоназначение, различно от вътрешното потребление, за да може тази продажба да бъде изключена при изчисляването на нормалната стойност. За сметка на това от тази цел по никакъв начин не следва обаче изискването Комисията непременно да докаже наличието на субективен елемент по отношение на производителя продавач, за да може да пристъпи към такова изключване.

59. Впрочем Yieh United не основава на никакъв конкретен правен елемент общото си твърдение, че „трябва да е налице субективен елемент по отношение на антидъмпинга“. Обратно, както изтъква Комисията и както следва от съдебната практика, целта на налагането на антидъмпингово мито, за която е присъщо определянето на нормалната стойност, не е санкционна, а е насочена към създаване на справедливи пазарни условия в Съюза [35]. От това следва, че в този правен контекст по принцип не е необходимо да се установи субективен елемент.

60. Освен това, както по същество отбелязва Общият съд в точки 133 и 134 от обжалваното съдебно решение, изключването на продажбите на продукти, чийто последващ износ може да се презумира, при определянето на нормалната стойност на съответния продукт да бъде поставено в зависимост само от доказването на намерението или действителното знание на продавача към момента на продажбата относно крайното местоназначение на съответния продукт, би противоречало на целта, присъща на антидъмпинговите разследвания. В тази връзка, от една страна, вече имах възможност да отбележа, че за разлика от други области на правото на Съюза, като например нарушенията на правото на конкуренцията, в антидъмпинговите разследвания институциите на Съюза разполагат по-скоро с ограничени правомощия и следователно зависят от доброволното съдействие на заинтересованите страни, които да им предоставят необходимата за констатациите по определянето на разследването информация [36]. От друга страна, съгласен съм с Общия съд,

[33] Вж. по аналогия, с оглед на понятието за обичайни търговски условия, съдържащо се в член 2, параграф 1 от основния регламент, заключението на генералния адвокат Mengozzi по дело Съвет/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2105, т. 43, изрично посочена от Съда в т. 28 от съответното решение от 1 октомври 2014 г., Съвет/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245).

[34] Вж. също по аналогия пак там.

[35] В това отношение вж. в този смисъл решение от 3 октомври 2000 г., Industrie des poudres sphériques/Съвет (C-458/98 P, EU:C:2000:531, т. 91) и заключението на генералния адвокат Van Gerven по дело Nölle (C-16/90, непубликувано, EU:C:1991:233, т. 11).

[36] Вж. заключението ми по дело Комисия/Kolachi Raj Industrial (C-709/17 P, EU:C:2019:303, т. 46 и където има и други препращания).

че изискването за такова доказване от институциите, което в този процесуален контекст може да се окаже невъзможно, би означавало в крайна сметка да се допусне при определянето на нормалната стойност съгласно член 2 от основния регламент да се вземат предвид цените на изнесени продукти, които могат да изкривят или компрометират правилното определяне на посочената нормална стойност [37].

61. Накрая ще отбележа между другото, че тълкуването на разпоредбата на член 2, параграф 2 от основния регламент, съгласно който, за да се определи дали даден сходен продукт, предмет на продажби, е „предназначен за вътрешния пазар“, волята или действителното знание на производителя продавач относно местоназначението за износ може да е релевантна, но не е от решаващо значение, ако се докаже наличието на обективни критерии за привързване между продажбата и последващия износ, което би могло да обоснове изключването на местоназначението за потребление на вътрешния пазар на продуктите, предмет на продажбата, по същество е в съответствие с възприетото в административната и съдебната практика в Съединените щати тълкуване на вътрешната разпоредба на антидъмпинговото законодателство относно определянето на нормалната стойност [38].

62. Именно в светлината на всички гореизложени съображения следва да се анализира обжалваното съдебно решение.

г) По обжалваното съдебно решение

63. В обжалваното съдебно решение, в рамките на анализа на второто основание за обжалване, повдигнато от Yieh United, Общият съд първо тълкува, в точки 127—135, разпоредбата на член 2, параграф 2 от основния регламент и съдържащия се в него израз „предназначен за вътрешния пазар“. Впоследствие в точки 136—144 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда настоящия случай и стига до заключението, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като в спорния регламент е изключила продажбите, извършени от Yieh United на най-големия му клиент в Тайван.

64. В това отношение отбелязвам, на първо място, че в третото си основание за обжалване Yieh United оспорва единствено точки 129—135 от обжалваното съдебно решение, в които, както бе посочено в предходната точка, Общият съд тълкува израза „предназначен за вътрешния пазар“ съгласно член 2, параграф 2 от основния регламент. От прочита на тези точки обаче е видно, че по същество Общият съд се е ограничил да провери и да отхвърли предложеното от Yieh United тълкуване на тази разпоредба, според което, за да може да изключи някои продажби при изчисляването на нормалната стойност, Комисията е

[37] Вж. точка 134 от обжалваното съдебно решение.

[38] А именно 19 U.S. Code § 1677b, и по-конкретно буква а), параграф 1). Всъщност от съдебната практика във връзка с тази разпоредба следва, че е приложен критерий, съгласно който органът, извършващ антидъмпинговото разследване, трябва да докаже, че производителят „knew or should have known that the merchandise was not for home consumption based upon the particular facts and circumstances surrounding the sales“ (т.е. е знаел или е трябвало да знае, че стоките не са предназначени за вътрешно потребление въз основа на конкретните факти и обстоятелства, отнасящи се до продажбите; v. United States Court of International Trade от 3 февруари 1997 г., INA Walzlager Schaeffler KG v. United States (957 F. Supp. 251 (CT. Int'Trade 1997, p. 264) и от 3 юли 2001 г., Tung Mung Development Co. Ltd. и Yieh United Steel Corp. v. United States (219 F. Supp. 2D 1333 (CT. Int'Trade 2002, p. 46). 251 (Ct. Int'l Trade 1997) p. 264) и от 3 юли 2001 г., Tung Mung Development Co. Ltd. et Yieh United Steel Corp. v. United States (219 F. Supp. 2d 1333 (Ct. Int'l Trade 2002) p. 46). Тази съдебна практика е потвърдена по същество в решение от 17 юни 2020 г. по дело Coalition of American Flange Producers v. United States (448 F. Supp. 3D 1340 (CT. Int'Trade 2020, p. 1354 sq.). Така от тази съдебна практика следва, че доказателство за действителното знание на производителя износител относно местоназначението за износ на продуктите, предмет на продажбите, не е необходимо, ако това знание може да се презумира въз основа на обективни елементи (constructive knowledge), които позволяват да се заключи, че производителят „е трябвало да знае“, че продуктите ще бъдат изнесени.

длъжна да докаже волята или конкретното знание на продавача относно местоназначението за износ на продукта, предмет на продажбите. В доводите си в рамките на третото основание на жалбата Yieh United изтъква единствено че като не е възприел това тълкуване, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото.

65. Според мен обаче, от направения в точки 47—60 по-горе анализ следва, че предложеното от Yieh United тълкуване на разглежданата разпоредба трябва да се отхвърли и че макар намерението и действителното знание на производителя продавач относно крайното местоназначение на стоките да не са ирелевантни критерии, доказването им не е непременно решаващ фактор, за да се определи дали продуктът, предмет на продажби в страната на износа, е „предназначен за вътрешния пазар“ по смисъла на член 2, параграф 2 от основния регламент.

66. От това следва, че като е отхвърлил в точки 129—135 от обжалваното съдебно решение това предложено от Yieh United тълкуване на разглежданата разпоредба, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото. Според мен това съображение е достатъчно, за да се отхвърли третото основание за обжалване, тъй като, както бе посочено, в това правно основание Yieh United само оспорва тази част от съдебното решение, възпроизвеждайки това тълкуване на въпросната разпоредба.

67. В допълнение отбелязвам, на второ място, че както следва от направения в точки 47—60 по-горе анализ, тълкуването на Общия съд в точки 129—135 от обжалваното съдебно решение на израза „предназначен за вътрешния пазар“ съгласно член 2, параграф 2 от основния регламент трябва да бъде допълнено и изяснено в смисъл, че волята или действителното знание на производителя продавач относно местоназначението за износ може да бъде релевантно, но не е решаващо, ако се докаже наличието на елементи на обективна връзка между разглежданите продажби и местоназначението, различно от вътрешния пазар, на продуктите, предмет на продажбата, което може да изключи вземането предвид на тези продажби при изчисляването на нормалната стойност.

68. На трето място, отново като допълнително основание, отбелязвам, че от точки 138—143 от обжалваното съдебно решение — които не са оспорени от Yieh United — е видно, че в настоящия случай Комисията е изключила при изчисляването на нормалната стойност оспорените от Yieh United продажби на най-големия му клиент в Тайван въз основа на доказаното обстоятелство, че от една страна, по отношение на значителна част от въпросните продажби [39] е било приложено намаление, ориентирано към износа, и от друга страна, че този клиент извършвал основно износ на продуктите, предмет на продажбите [40].

69. При тези условия, предвид направеното в точки 47—60 по-горе тълкуване на разглежданата разпоредба, Общият съд според мен правилно е заключил, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е изключила продажбите на този клиент при изчисляването на нормалната стойност.

[39] От точка 141 от обжалваното съдебно решение е видно например, че през декември 2013 г. тези продажби съответстват на 40 % от продажбите на този клиент.

[40] Всъщност от точка 142 от обжалваното съдебно решение е видно, че е установено/доказано, че този клиент е продал само незначително количество от съответния продукт на вътрешния пазар.

VI. Заключение

70. Въз основа на всички изложени по-горе съображения предлагам на Съда да отхвърли като неоснователно третото основание за обжалване, предложено от Yieh United.